

Linnud-lähikondsed

Sina, tasase maa talupoiss,
oled ju kukelaulust alates
lindudega kokku puutunud.

Kevadiste kudrutuste kutsel
tedremängudel käisid.
Adrakured peos,
kuulatasid ööbikut ja kägu.
Kuldnokad olid kodulised,
harakadki õuelised.

Tahtmata jääda
kolhoosipõllu hädavareseks
leidsid töö raamatute vallas.

Seal, ridade lummavas õhkkonnas,
tekkis sul tahtmine luulelinde püüda.

Oh neid pettumusi pihus,
kui ihatud linnud jäid katusele.

Aeg andis arukust,
ruum oli raamatuid täis.
Luulelinnud lendlesid lähemal,
said tunda nende tiivapuuteid.
Mõni istus hetketi ka õlale.

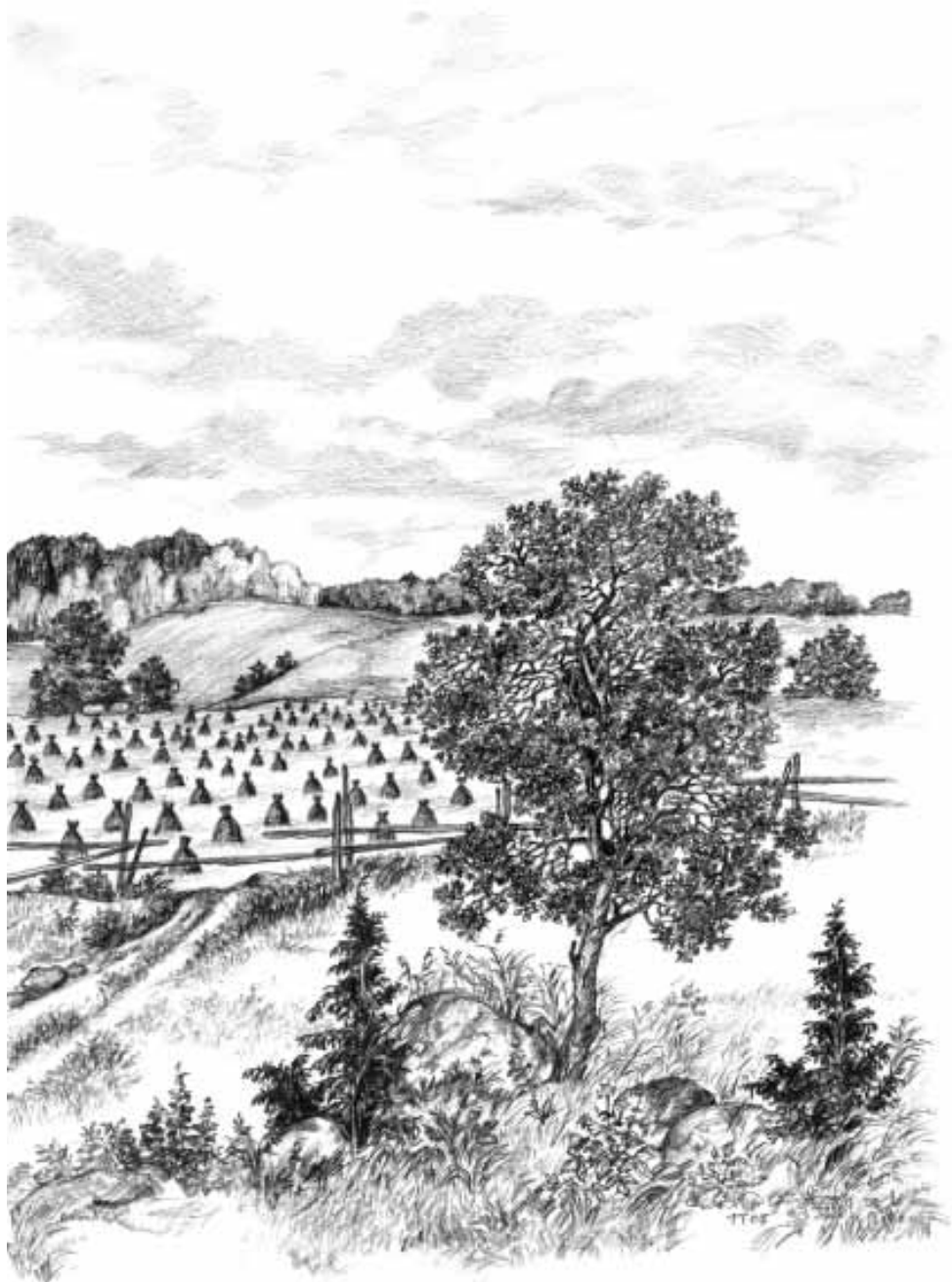
Helinad ja ohked

Rohtunud külateelt helinad kostavad,
kutsuvad lendlema mälestuslinde.
Pääsukesed piirivad soojuse parajaks,
lõokesed lõõrivad vanaduse lapseldaseks,
kukulind kukub mind kaugesse aega.

Kuminal-tilinal kaikusid kellad,
helkjana helises vikati hääl.
Kulusid pastlad ja väsisid jalad,
rataste loginal veeresid vankrid
roobastel rappudes toonamaa poole.

Õuele hiilis öö hämaraid varje,
tare jäi vaiksemaks, tühjemaks tallid.
Katus veepisaraid kambrisse poetas,
murumaal võrsunud lõikheina kõrred
karedalt kraapisid õsuja käsi.

VILJAVALGUS, METSAMÕTISKLUS

Kodumaastikud

Ah, need omased maastikuvaated,
kuis küll pilkused paeluvad üha.
Nagu kodu- või nooruseaated,
igaühele kallid ja pühad.

Silmis-südames hoian neid vaateid,
jälle nähes on pildid kui uued.
Sala käivad nad kaasas mind saates,
õiehtes või lumises kuues.

Kirkaid maastikke ilmub mu unne –
värvi-, lõhnadeküllane maa,
vaateavarus, vikerkaar.

Kõik nii nähtav ja lähedane.
Siiski vahel on selline tunne,
et neid vaadatud küllalt ei saa.